

Tal dia com avui fa...

1 any

Cinema en català

El percentatge de públic de pel·lícules en català original, doblat o subtitulat és d'un 2%, el més baix en 20 anys. No es compleix el pacte subscrit.

10 anys

Lluita de galls

El Congrés dels Diputats celebra un debat de cinc hores sobre la crítica situació de l'economia espanyola i explora la possibilitat d'un pacte anticrisi.

20 anys

Supressió de l'IAE

El president espanyol, José María Aznar, entra en campanya comproment-se a suprimir l'impost d'activitats econòmiques (IAE).

Full de ruta

Emili Bella

Això del mediador

Era el president José Montilla que, quan se li preguntava pel dret a decidir, responia que ja l'exercim cada vegada que hi ha eleccions. I és el president Pedro Sánchez que, quan se li parla d'un intermediari per al diàleg, replica que "el mediador seran els 47 milions de ciutadans que seran testimonis d'un diàleg franc, sincer i diàfan". És cert que una part no pot imposar el mediador a l'altra si aquesta altra no el vol. Hauria de ser un ens superior, la Unió Europea, qui pressionés l'Estat a acceptar-ne un, però perquè Brussel·les s'avingués a pressionar Madrid, abans caldria que l'independentisme tingués prou força per pressionar les institucions comunitàries perquè ho fessin. I aquest escenari ara mateix no es dona. Si es concentra tota la pressió en la figura d'un mediador i a tot estirar es guanya un mer relator que faci de notari i que sigui de l'Estat espanyol, encara que sigui basc, no cal

Un mediador tampoc no és garantia: només cal veure el cas que fa l'Estat al TJUE

ni parlar-ne, vista l'experiència del lehendakari el 2017. Ja n'hem viscut, de presumptes mediacions. Abans, que els 47 milions de ciutadans facin de testimonis. És clar que segurament ni això s'obtidria, simplement embarcari el diàleg nonat. Pedro Sánchez sap que si l'independentisme vol *sit and talk* s'empassarà aquesta reivindicació, ja que no hi ha consens al voltant de la necessitat d'un mediador. L'alternativa és plantar-se i no donar l'oportunitat a explorar tal diàleg. De garanties de compliment dels acords que es prenguin a la mesa de negociació, no, no n'hi ha cap. Però és que tampoc no hi serien amb un mediador: només cal recordar el cas que fa l'Estat a les sentències del Tribunal de Justícia de la Unió Europea (TJUE), al grup de treball de les Nacions Unides sobre detencions arbitràries, a les observacions d'Amnistia Internacional, de la Comissió Internacional de Juristes, de la Federació Internacional pels Drets Humans o, aviat, de les conclusions de la investigació sobre els presos encarregada pel Consell d'Europa. És preferible que comenci el diàleg, a veure a quins escenaris porta. Potser embarranca igualment. El més a prop on conduirà és a la situació actual. El mínim que se'n traurà serà res.

Tribuna

Josep Milà i Albà. Arquitecte

Ai, les llicències d'obres!

Això de sol·licitar llicències d'obres afecta a més dels que ens pensem: des del llogater que vol reformar el bany, el promotor que vol fer habitatges, la cooperativa que vol construir pisos assequibles, els tècnics redactors de projectes... És un tràmit en què qualsevol endarreriment repercuteix econòmicament i organitzativament en molts estrats de la nostra societat. Recentment el Col·legi d'Arquitectes ha fet pública una enquesta dirigida als seus col·legiats. Volien saber el que trigaven a donar les concessions als diferents pobles de Catalunya. Era una enquesta feta a la part sol·licitant, obviant els que la concedeixen, l'administració local.

ELS RESULTATS han estat força galdosos per als municipis, i el que és més curiós, són indiferents respecte del partit polític que governa cada ajuntament. Només es salven, de forma lògica, els pobles petits. A partir de certa dimensió de nombre d'habitants, el temps de concessió dels dos mesos que marca la llei, es dispara dels sis fins als quinze

mesos. Alguns governants d'aquests municipis no s'ho han agafat gaire bé, sense recordar que està a la seva mà resoldre part del problema: reforçar el personal tècnic i administratiu i dotar d'equips informàtics adequats al servei de llicències del seu poble, en definitiva posar els mitjans necessaris. Però amb això només pot resoldre part del problema. Les llicències d'obres de les quals tothom s'omple la boca que formalment són un tràmit reglat, no ho són tant. Hi ha tantes normes, urbanístiques, de seguretat, d'accessibilitat, tècniques, d'habitabilitat, estètiques... que fan que tot plegat sigui un laberint ple de diverses interpretacions per cada article de cada una d'elles. S'entén que només reforçar els equips municipals no és suficient. Intentar que un tècnic municipal sàpiga en gran nivell cada una de les normes vigents és realment del tot impossible, tot i la bona voluntat que hi puguin posar. En tot cas poden arribar a un nivell d'expertesa molt gran pel que fa a un nombre reduït de normes i que de forma natural acostumen a ser les urbanístiques locals.

Pel que fa a les altres, sembla com si a cada ciutat o poble estiguem en un país diferent. Posar exemples mereix un capítol sencer, i voregen més l'anècdota que el rigor.

AL NOSTRE PAÍS anem tan endarrerits, que fins i tot quan una empresa estrangera es troba en aquest laberint, creu que això forma part d'una *mordida*, quan, ben lluny d'això, és tot el contrari. La complicació és en el fet no tenir criteris de tràmit i d'interpretació unificats a tot el país i d'un garantisme absurd hereu d'antics costums. S'han experimentat solucions que apunten resultats, com que els tràmits siguin telemàtics, imprescindible per al control documental, i dividir el control dels projectes en dues parts, la urbanística municipal, que poden controlar els tècnics municipals, i la nacional liderada per la Generalitat, controlada per organismes especialitzats en totes les normes restants. Tot plegat és molt embrionari acompanyat d'una certa por a fer passos en fals. La modernització del país passa per ser imaginatius i valents.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

'Claro de luna'

■ Els seus torrons del Portal de l'Àngel han acompanyat els galets de tots els meus Nadals. Intel·ligent, culte i ordenat. A la seva manera introvertit, però amb curiositat per tot i tothom. Molt unit als seus germans. Un avi modern, amant de la tecnologia. Aficionat a traduir llibres i al tennis, i amb compromís i desig de llibertat pel nostre país. La professió, molt important. Va treballar fins que la salut li ho va permetre, fa pocs anys. Amant de la música, capaç de tocar el piano d'oïda al menjador del carrer Bertran com si res. La música el va ajudar fins l'últim moment. Per les tardes de *Rummy*, els passejos de Palamós, les orxates al carrer Major, els diumenges, sants, aniversaris, Nadals. Caps d'Any i Reis, els 80 al Liceu, els dies a

la barraca, acompanyar-nos als esports, les bromes i converses, pel teu tarannà senzill i discret, per aprendre amb tu, gràcies. Te'n vas anar en pau i serenitat. Al cel siguis, avi. Amb la lluna, un estel. I és Nadal a la terra i al cel.

MIRIAM CASELLAS
Barcelona

Oh, s'ha suspès el Mobile!

■ De sobte, l'interès mediàtic pel coronavirus està remetenent, els morts també. L'interès baixa com si es tractés d'un simple xarampió en un país centreafricà. Les renúncies dels diferents operadors del congrés han sigut correlatives, les primeres d'empreses nord-americanes, diuen els malpensats que per una pugna comercial EUA-Xina. Però la renúncia definitiva,

la que ha fet la diferència, ha estat la de les agències d'escorts de luxe que es negaven a atendre els clients asiàtics per por del contagi.

Vist tot plegat, amb la voràgine informativa alimentada un cop més per l'eix Madrid-Barcelona, crec que el millor per l'any vinent seria implementar a Barcelona un congrés mundial de medicina antivírica.

Tots hi sortiríem guanyant.

LLUÍS MATAS i VIVES
Calella (Maresme)

Uns premis Oscar diferents

■ El coreà Bong Joon-ho, amb el seu film *Parásitos*, va passar davant de claríssims favorits, com ara *1917* o *Joker*, i va sumar estatuets a millor pel·lícula, millor director, millor guió original i millor film de parla no anglesa o internacional.

Parásitos és essencialment un crit de denúncia de la desigualtat social al seu país, on es reitera el seu dur missatge contra l'endèmica miopia de Hollywood.

Segur que el mateix Joon-ho no hauria pensat mai ser guanyador dels Oscar, però sembla força clar que està inaugurant un nou tarannà en una Acadèmia que es va obrint considerablement a un altre tipus de cinema. S'està obrint, d'alguna manera, una nova concepció en la pròpia visió cinematogràfica pràcticament sense precedents. Mai en la història dels Oscar una pel·lícula de parla no anglesa havia estat reconeguda de tal manera, i això mostra part d'aquest canvi.

Una nova realitat que ja no dubta a començar a valorar amb més justícia films realment rodons, intel·ligents i transgressors.

ANNA MARIA MUNTADA BATLLE
Granollers (Vallès Oriental)